

ner for noget sjusket byggeri. Alt det kan vi godt tage en diskussion om, men sagen er bare den, at konklusionen hver gang er, at lejerne taber på det.

Når så hr. Hans Peter Baadsgaard siger: Jamen de sociale tilfælde, der er, hvordan skal de så klare sig? Nu har vi jo en formand for en boligforening til stede her, og jeg har før brugt eksemplet fra Gjellerupplanen i Århus, for det er så godt. Hvad gjorde man dér? Man opførte det med tilskud, man har drevet det med tilskud, og alligevel var der ikke nogen andre end dem, der blev anvist af kommunen, der ville bo der. Hvad gør man nu? Så beder man om, at der bliver givet tilskud til, at man kan sætte huslejen ned. Den politik er da fuldstændig fallit. Hvor mange tilskud skal der pumpes i, før der overheadet er nogen, der vil bo de pågældende steder?

Det hænger ikke sammen, og derfor er den eneste medicin, at man får et frit boligmarked, hvor folk frit afgør, hvor de vil bo, og de mennesker, som så er i den situation, at de desværre ikke kan få deres privatøkonomi til at hænge sammen, så de kan betale den husleje, ja, de skal have hjælp. Men de, der kan klare sig selv, skal også have friheden til at klare sig selv.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må endnu en gang konstatere, at Fremskridtspartiet har et nærmest hadefuldt forhold til beboerne i Gjellerupparken i Århus, som jeg har den ære at være formand for, i kraft af at jeg er formand for Brabrand Boligforening, hvoraf Gjellerupparken er en del. Og det er korrekt, at et af de store problemer, som vores beboere har, er den meget høje husleje.

Jeg vil sige til hr. Kim Behnke, at vi kan godt diskutere de historiske årsager til dette problem. Det, man bare må konstatere, er, at da der blev iværksat en lovgivning om omprioritering og huslejestøtte for at hjælpe på disse problemer, var Fremskridtspartiet ikke at finde. Tværtimod var Fremskridtspartiet i Århus byråd blandt dem, som ikke ville godkende forsøget på at bringe huslejen i ro og nu den lovgivning, som er ved at blive iværksat om huslejenedsættelse.

Vi må konstatere, at Fremskridtspartiet arbejder for at få huslejerne i Gjellerupparken sat op, hvilket vil medføre alle disse ting, som hr. Baadsgaard var inde på: Stigende sociale problemer osv.

Vi må konstatere, at Fremskridtspartiet ikke er indstillet på at gøre noget som helst for at afhjælpe disse problemer. Man har til stadighed ført en politik, der gik ud på at forværre dem, en politik, der gik ud på at føre huslejerne endnu højere op.

Jeg synes, hr. Behnke burde overveje, hvad det er, Fremskridtspartiet gør, når man støtter en sådan linje. Det ville få fantastisk negative sociale konsekvenser, hvis man fulgte den politik, som hr. Behnke og hans partis repræsentanter i Århus byråd har ført.

Jørgen Estrup (RV):

Den bygge- og boligpolitiske redegørelse er jo en slags status fra boligministeren, og jeg tror, man kan sige, at det da er et pænt regnskab, boligministeren kan møde op med, men sammenlignet med vores diskussioner herinde for 3-4 år siden er stemningen uægtelig lidt anderledes: Det var tvangsauktionerne, det var de store tab på ejerboligerne og problemerne i en række udlejningsbyggerier, og det var ikke mindst nedgangen i beskæftigelsen.

Alt dette er vendt, og der er en helt anden stemning. Man er så at sige kommet fra kulkælderens og op på kvisten. Der er kommet optimisme, og det er godt. Det giver os jo lidt ro til at kigge på, hvad målsætningerne er, og hvordan man skal prøve på at tegne en profil af boligpolitikken.

På den baggrund synes jeg boligministeren har lavet en udmærket redegørelse. Vi har jo allerede taget kraftigt fat på målsætningsdebatten med korte bemærkninger her i løbet af debatten, og der har ligesom været en markering af, at der skulle være et modsætningsforhold mellem det, som redegørelsen angiver som målsætning, nemlig at sikre gode og sunde boliger til alle og derudover det frie boligvalg. Jeg må indrømme, at jeg har svært ved at se den modsætning, medmindre man da forestiller sig det frie boligvalg som den type af frit boligvalg, som hr. Kim Behnke efterlyser, hvor markedet får lov til stort set at te sig for fri udblæsning, og hvor der ikke skal tages nogen hensyn til nogen.

Det er klart, at den type frit boligmarked har vi ikke haft de sidste 50-60 år eller mere. Derfor har et frit boligvalg indimellem sådan karakter af lidt af et mantra, som man udtaler, når man egentlig gerne vil sige noget om, at man synes, der skal spares på udgifterne.

Jeg tror, man må se i øjnene, at socialpolitik er en del af boligpolitikken i den forstand, at der